

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obo/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 2014200402
Dátum vydania rozhodnutia: 21.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2014200402.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej PhD. a JUDr. Ivany Nemčekovej, v právnej veci žalobcu Slovenská konsolidačná, a. s., so sídlom Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanej JUDr. Alene Kaplanovej, so sídlom Nám. 1. Mája 14, Piešťany, správkyni konkurznej podstaty úpadcu International Apartmens s. r. o., so sídlom Výsoká 3058, Piešťany, IČO: 43 880 622, o určenie popretej pohľadávky, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/38/2014-126 z 29. septembra 2015, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/38/2014-126 z 29. septembra 2015 p o t v r d z u j e .
- II. Žalobca m á proti žalovanej n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 20S/38/2014-126 z 29. septembra 2015 určil, že pohľadávka žalobcu vo výške 24.394,10 €, uplatnená v konkurznom konaní vedenom Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 25K/29/2011, je pohľadávkou proti podstate. Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 25K/29/2011-267 z 11.07.2011 bol na majetok úpadcu International Apartmens s.r.o., so sídlom Výsoká 3058, Piešťany (ďalej aj „úpadca“) vyhlásený konkurz a do funkcie správkyni konkurznej podstaty úpadcu (ďalej aj „správkynia“) bola ustanovená žalovaná. Žalobca (pôvodne Slovenská republika - Finančné riaditeľstvo) si v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu uplatnil u žalovanej pohľadávku vo výške 24.394,10 €, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu na základe právoplatného rozhodnutia Daňového úradu Trnava č. 9214401/5/1346626/2013/Cep z 9.04.2013 v spojení s rozhodnutím odvolacieho správneho orgánu č. 1100307/1/314876/2013 z 2.07.2013. Žalovaná daňová pohľadávka predstavuje daň z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2010, ktorá bola správcom dane vyrubená na základe výsledkov daňovej kontroly. Správca dane rozhodnutia z 9.04.2013 a 2.07.2013 doručil žalovanej a pohľadávku v sume 24.394,10 € si uplatnil ako pohľadávku proti podstate v zmysle ust. § 87 ods. 2

zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKR“).

3. Žalovaná namietala, že uplatnená pohľadávka vznikla pred vyhlásením konkurzu a z tohto dôvodu si ju mal správca dane uplatniť prihláškou v lehote na prihlasovanie pohľadávok. Žalovaná pohľadávka, ktorou je daň z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2010, sa stala splatnou dňa 31.03.2011 a preto ju nemožno považovať za pohľadávku proti podstate v zmysle ust. § 87 ZKR. Správca dane dodatočne zistil iba správnu výšku dane, ktorá bola splatná dňa 31.03.2011, pričom v prípade včasného vykonania daňovej kontroly si mohol pohľadávku prihlásiť v lehote na prihlasovanie pohľadávok.

4. Naliehavý právny záujem žalobcu na podanej určovacej žalobe v zmysle ust. § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) súd prvej inštancie považoval za preukázaný. Videl ho v tom, že pokiaľ žalovaná ako správkyňa poprela pohľadávku vo výške 24.394,10 € ako pohľadávku proti podstate, tak bez uplatneného určenia na základe určovacej žaloby v zmysle ust. § 80 písm. c/ OSP by právo veriteľa domáhať sa v konkurznom konaní uspokojenia predmetnej pohľadávky bolo ohrozené a jeho právne postavenie neisté.

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že príslušné právne predpisy otázku okamihu vzniku daňovej pohľadávky výslovne a jednoznačne neriešia. Dôvodným nie je ani stotožňovanie vzniku daňovej pohľadávky so splatnosťou dane, vyplývajúcou z ustanovenia § 49 ods. 2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, v zmysle ktorého daňovník je povinný daň zaplatiť v lehote na podanie daňového priznania, ktorou je lehota troch mesiacov po uplynutí zdaňovacieho obdobia. Skutočnosť, že daňovník daň nezaplatil a v zákonom stanovenej lehote nepodal ani daňové priznanie, nezakladá bez ďalšieho vznik daňovej pohľadávky, ktorej výška nie je známa a preto nie je akýmkoľvek spôsobom ani uplatniteľná, ale primárne zakladá vznik povinnosti správcu dane postupom upraveným v zákone č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „Daňový poriadok“) zistiť a určiť výšku daňovej povinnosti daňového subjektu. Systém zisťovania a dovyrubovania daňových nedoplatkov v takýchto prípadoch (v závislosti od časového priestoru medzi všeobecnou splatnosťou dane a vyhlásením konkurzu) prihlásenie pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu v zmysle ust. § 28 ZKR neumožňuje, následkom čoho by bola neuspokojiteľnosť daňových pohľadávok. Výklad zákona znevýhodňujúci pohľadávky štátu pri ich uplatňovaní v konkurznom konaní, ktorý pri popretí predmetnej pohľadávky uskutočnila žalovaná ako správkyňa úpadcu, nemá opodstatnenie.

6. Súd prvej inštancie preto žalovanú pohľadávku považoval za pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu a s poukazom na uvedené vo výroku rozsudku určil, že sa jedná o pohľadávku proti podstate. Náhradu trov konania úspešnému žalobcovi nepriznal, pretože sa práva na náhradu trov vzdal.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná (ďalej aj „odvolateľka“) dňa 16.11.2015 odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedla, že zotrváva na obsahu svojich predchádzajúcich písomných vyjadrení o tom, že pohľadávka žalobcu voči úpadcovi, vzniknutá z titulu nedoplatku dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2010, vznikla pred vyhlásením konkurzu, teda nejde o pohľadávku proti podstate.

8. Odvolateľka upriamila pozornosť na to, že daňový nedoplatok nevznikol v deň vyhlásenia konkurzu a nevznikol a ani po jeho vyhlásení, pretože daň z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2010 vznikla uplynutím zdaňovacieho obdobia, a nie vyrubení a splatnou sa stala dňa 31.03.2011, a nie dňom uvedeným v rozhodnutí o nedoplatku. Rozhodnutím daňového úradu sa nemení pôvodná splatnosť dane z príjmov právnickej osoby. Nesprávny je preto názor súdu prvej inštancie, že pohľadávka, ktorou je nedoplatok na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2010, je pohľadávkou proti podstate.

9. Ak by aj súhlasila s nesprávnym názorom, že pohľadávka na dani z príjmov právnickej osoby za r. 2010, vyrubená daňovým úradom, vznikla po vyhlásení konkurzu, avšak v žiadnom prípade nesúhlasí s tým, že súčasne je splnená zákonná podmienka, že uvedená pohľadávka súvisí s prevádzkovaním

podniku počas konkurzu alebo so správou a speňažením majetku v zmysle ustanovení § 87 ods. 2 písm. i/ a písm. k/ ZKR v znení účinnom od 1.01.2012, ktoré precíznejšie definujú aj daňové pohľadávky proti podstate.

10. S poukazom na vyššie uvedené odvolateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol, alternatívne rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. K odvolaniu žalovanej sa žalobca písomne nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „NS SR“) ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného odvolacieho konania podľa ust. § 470 ods. 4 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), po prejednaní odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania, v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP) a súc viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (ust. § 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

13. Vzhľadom na to, že odvolanie žalovanej bolo podané pred 1.07.2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov), odvolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

14. Predmetom odvolacieho konania je prieskum vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý svojim výrokom určil, že pohľadávka žalobcu vo výške 24.394,10 €, uplatnená v konkurznom konaní vedenom Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 25K/29/2011, je pohľadávkou proti podstate.

15. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 25K/29/2011-267 z 11. júla 2011, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 138B/2011 z 19. júla 2011, bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz a za správkyňu konkurznej podstaty úpadcu bola ustanovená JUDr. Alena Kaplanová (žalovaná). S poukazom na čas začatia konkurzného konania a na ust. § 206a ods. 1 ZKR súd prvej inštancie správne postupoval, keď na posudzovaný prípad aplikoval príslušné ustanovenia ZKR v znení účinnom do 31.12.2011. Nesprávny je preto názor, že bolo potrebné aplikovať ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i/ a písm. k/ ZKR v znení účinnom od 1.01.2012, ktoré precíznejšie definujú (okrem iných) aj daňové pohľadávky proti podstate, na rozdiel od ZKR v znení účinnom do 31.12.2011.

16. Podľa ust. § 87 ods. 2 ZKR (v znení účinnom do 31.12.2011) pohľadávky proti podstate sú tiež pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ako dane, poplatky, clá, poisťné na zdravotné poistenie, poisťné na sociálne poistenie, mzdy alebo platy zamestnancov úpadcu a ďalšie nároky zamestnancov úpadcu z pracovných zmlúv alebo dohôd o prácach uzatvorených mimo pracovného pomeru. Ak správca prevádzkuje podnik úpadcu alebo jeho časť, tieto pohľadávky sa považujú za pohľadávky z prevádzkovania podniku.

17. Podľa ust. § 2 písm. f/ zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „Daňový poriadok“), na účely tohto zákona sa rozumie daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti dane.

18. Podľa ust. § 68 ods. 4 Daňového poriadku, daň je vyrubená

a/ rozhodnutím správcu dane,

b/ podaním daňového priznania vrátane dodatočného daňového priznania alebo

c/ zaplatením dane, pri ktorej nie je povinnosť podať daňové priznanie.

19. Podľa odseku 5 vyššie citovaného ustanovenia, správca dane v rozhodnutí, vydanom vo vyrubovacom konaní, vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

20. Podľa ust. § 69 ods. 1, prvej vety Daňového poriadku, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo uplatniť nárok na sumu podľa osobitných

predpisov po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na uplatnenie sumy podľa osobitných predpisov.

21. Podľa ust. § 158 ods. 3 Daňového poriadku, ak daňový nedoplatok vznikol v deň vyhlásenia konkurzu alebo v deň začatia reštrukturalizačného konania alebo po vyhlásení konkurzu alebo po začatí reštrukturalizačného konania, považuje sa za pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu alebo po začatí reštrukturalizačného konania.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že v spoločnosti úpadcu správca dane vykonal daňovú kontrolu ohľadne dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2010 a na základe jej výsledkov rozhodnutím č. 9214401/5/1346626/2013/Cep z 9.04.2013, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100307/1/314876/2013 z 2. júla 2013, vyrubil daňovému subjektu (úpadca) daň z príjmov právnickej osoby v sume 24.394,10 €. Na základe vyššie uvedených rozhodnutí, doručených žalovanej, si žalobca uplatnil u nej pohľadávku v sume 24.394,10 € ako pohľadávku proti podstate. Žalovaná uvedenú pohľadávku poprela s odôvodnením, že sa nejedná o pohľadávku proti podstate, pretože daň z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2010 vznikla uplynutím zdaňovacieho obdobia roku 2010 (1.01.2011) a splatnou sa stala dňa 31.03.2011, teda ide o tzv. predkonkurznú pohľadávku, ktorú si správca dane mal uplatniť v konkurze prihláškou v zmysle ust. § 28 ods. 1 ZKR.

23. Predmetná pohľadávka predstavuje nedoplatok na dani z príjmu právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2010, ktorý bol zistený a vyrubený správcom dane rozhodnutím z 9.04.2013, ktoré v spojení s rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (odvolacieho správneho orgánu) z 2.07.2013, nadobudlo právoplatnosť dňa 25.07.2013, teda v čase, keď úpadca (daňový subjekt) bol už v konkurze (konkurz bol vyhlásený v júli 2011).

24. Právnym dôvodom vzniku predmetnej daňovej pohľadávky je príjem právnickej osoby (ako predmet dane) za zdaňovacie obdobie r. 2010, ktoré skončilo 31.12.2010.

25. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné rozlišovať medzi vznikom povinnosti daňovníka podať daňové priznanie za predchádzajúce zdaňovacie obdobie a vyrubením dane správcom dane. Z ustanovenia § 41 ods. 1 prvej vety zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení účinnom v rozhodnej dobe (ďalej aj „zákon č. 595/2003 Z. z.“) vyplýva, že daňové priznanie za predchádzajúce zdaňovacie obdobie je daňovník povinný podať v lehote podľa ust. § 49. Z ustanovenia § 49 ods. 2 vyššie citovaného zákona vyplýva, že daňové priznanie sa podáva do 3 kalendárnych mesiacov po uplynutí zdaňovacieho obdobia, pričom v uvedenej lehote je daňovník povinný daň aj zaplatiť. Zákon č. 595/2003 Z. z. však neupravuje, kedy sa pohľadávka z titulu dane z príjmu právnickej osoby považuje za pohľadávku pre účely konkurzu. Osobitné ustanovenia pre konkurz a reštrukturalizáciu upravuje Daňový poriadok, ktorý vo všeobecnosti upravuje správu daní, práva a povinnosti daňových subjektov a iných osôb, ktoré im vzniknú v súvislosti so správou daní (ust. § 1 ods. 1 Daňového poriadku), pričom v odkaze k ust. § 1 ods. 2 Daňového poriadku zákonodarca výslovne (okrem iných) uvádza aj zákon č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov. Pokiaľ teda zákon č. 595/2003 Z. z. ako lex specialis neobsahuje osobitné ustanovenia pre konkurz, vrátane definície daňového nedoplatku ako pohľadávky pre účel konkurzu a tieto upravuje Daňový poriadok ako lex generalis, je potrebné pri definícii konkurznej pohľadávky z titulu dane z príjmu právnickej osoby postupovať podľa Daňového poriadku. Za pohľadávku pre účel konkurzu sa potom považuje daňový nedoplatok (ust. § 158 ods. 1 Daňového poriadku), ktorým je dlžná suma dane po lehote splatnosti dane (ust. § 2 písm. f/ Daňového poriadku) s tým, že ak daňový nedoplatok vznikol v deň vyhlásenia konkurzu alebo po vyhlásení konkurzu, považuje sa za pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu (ust. § 158 ods. 3 Daňového poriadku). Daňový nedoplatok ako pohľadávka pre účely konkurzu nie je totožný so vznikom daňovej povinnosti, pretože daňovým nedoplatkom je až dlžná suma po lehote splatnosti dane.

26. Právnou skutočnosťou vzniku verejnoprávneho záväzkového vzťahu, založenom na zákonom

oprávnení správcu dane požadovať od daňového subjektu splnenie daňových povinností, je splnenie podmienok v zmysle ust. § 68 ods. 4 Daňového poriadku. Citované ustanovenie rozlišuje okamih vzniku tohto zákonného oprávnenia správcu dane, ktorý môže nastať momentom podania daňového priznania (vrátane dodatočného daňového priznania) alebo zaplatením dane, pri ktorej nie je povinnosť podať daňové priznanie alebo rozhodnutím správcu dane vo vyrubovacom konaní (v rámci uplatňovania zákonných oprávnení správcu dane). V posudzovanom prípade správcu dane na základe vykonanej daňovej kontroly zistil, že daňový subjekt ohľadne dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2010 v zákonom stanovenej lehote nepodal daňové priznanie a nezaplatil daň, hoci tak bol povinný urobiť. Výška dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie r. 2010 bola určená a vyrubená v sume 24.394,10 € právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Trnava z 9.04.2013 na základe výsledkov vykonanej daňovej kontroly.

27. V zmysle ust. § 2 písm. f/ Daňového poriadku je daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti. Pohľadávka titulom daňového nedoplatku v sume 24.394,10 € vznikla vyrubení dane právoplatným rozhodnutím správcu dane č. 9214401/5/1346626/2013/Cep z 9.04.2013 v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100307/1/314876/2013 z 2.07.2013 v zmysle ust. 68 ods. 4 písm. a/ Daňového poriadku a splatnosť uvedenej pohľadávky nastala uplynutím lehoty 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň je potrebné konštatovať, že správcu dane ju vyrubil v lehote do 5 rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie. V posudzovanom prípade preto daňový nedoplatok v sume 24.394,10 € vznikol až jeho vyrubení po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu v zmysle ust. § 158 ods. 3 Daňového poriadku. Jedná sa preto o pohľadávku proti podstate v zmysle ust. § 87 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 31.12.2011, a nie o tzv. predkonkurznú pohľadávku, ktorá sa prihlasuje prihláškou v zmysle ust. § 28 ods. 1 ZKR.

28. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého následne vyvodil aj správny právny záver, keď vo výroku svojho rozsudku určil, že pohľadávka žalobcu v sume 24.394,10 €, uplatnená u žalovanej ako správkyňi konkurznej podstaty úpadcu, v konkurznom konaní vedenom Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 25K/29/2011, je pohľadávkou proti podstate. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou v odvolacom konaní bol žalobca, ktorému vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

30. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 393 ods. 2, posledná veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (ust. § 419 CSP). Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (ust. § 427 v spojení s ust. § 424 CSP).

Podľa ust. § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (ust. § 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (ust. § 434 CSP).

Dovolanie prípustné podľa ust. § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ust. § 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa ust. § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa ust. 429 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je: a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.